

ΧΡΥΣΗΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 2.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

η 13η Τρίτη

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

η 13η Τρίτη

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η 13η Πύλη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Γιώργος Τσίρης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2023
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Obsidian Fantasy Studio, Business stock, Artem Furman, Nosyrevy/Shutterstock Images, estherpooh/AdobeStock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

ISBN 978-618-01-4829-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

[psychogios.gr](http://blog.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΥΣΗΙΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

η 13η Τρίτη

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007

Για παιδιά

<i>Ο Πρασινοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005</i>	<i>Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013</i>
<i>Η φαντασμένη τριανταφυλλιά Λιβάνης, 2005</i>	<i>Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014</i>
<i>Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007</i>	<i>Ένα ευτυχημένο βασιλείο, Διάπλαση, 2014</i>
<i>Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007</i>	<i>Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014</i>

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

<i>Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009</i>	<i>Μην πυροβολείτε τη νύφη, 2016</i>
<i>Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010</i>	<i>Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016</i>
<i>Μερσέντες Χιλ, 2010</i>	<i>Το φίλι του δράκου, 2016</i>
<i>Ο λύκος της μοναξιάς, 2011</i>	<i>Χιόνι στη φωτιά, 2017</i>
<i>Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011</i>	<i>Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017</i>
<i>Οι τρεις υποσχέσεις, 2012</i>	<i>Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017</i>
<i>Το σπίτι των σκιών, 2013</i>	<i>Επιστροφή στον Παράδεισο, 2017</i>
<i>Το κελάρι της ντροπής, 2014</i>	<i>Προδομένο φεγγάρι, 2018</i>
<i>Τα δάκρυα του Θεού, 2015</i>	<i>Όταν τα αστέρια ραγίζουν, 2018</i>
<i>Το μάτι του βοριά, 2015</i>	<i>Οι πολυθρόνες των δράκων, 2018</i>
<i>Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015</i>	<i>Ραγισμένο είδωλο, 2020</i>
<i>Η γυναικά της σοφίας, 2015</i>	<i>Το παιχνίδι του Νάνου, 2021</i>
<i>Ο γιος της βροχής, 2015</i>	<i>Εννέα χρόνια σιωπής, 2022</i>
<i>Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016</i>	<i>Για ένα μπουνγάλι φθινό κρασί, 2022</i>
	<i>Πίσω από κλειδωμένες καρδιές, 2022</i>

Για παιδιά

<i>Ο Ελληνούλης, το χάριτο καραβάκι, 2011</i>	<i>Φέλγκα η πυγολαμπίδα, 2020</i>
<i>Μπρίνγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012</i>	<i>Τα μπισκοτάκια που ζωντάνεψαν, 2020</i>
<i>Το κόκκινο λεωφορείο (σε συνεργασία με τη Χριστίνα Μπαλτζή), 2020</i>	

*Το βιβλίο αυτό είναι αφιερωμένο σε όλους εκείνους
που βίωσαν ή άγγιξαν το πέρασμα της 13ης Πύλης*

*«Ο Θεός δίνει στον άνθρωπο ό,τι 'ναι χρειαζούμενο.
Τα περισσευούμενα τα λένε πλούτη κι ανέθες τα κρατείς,
ανέθες τα σπαταλείς κι ανέθες τα θάφτεις και τα λησιμονάζς».
(Ο Θεός δίνει στον άνθρωπο ό,τι ακριβώς του χρειάζεται.
Αυτά που περισσεύουν τα λένε πλούτη κι ανθες τα κρατάς,
ανθες τα σπαταλάς κι ανθες τα θάβεις και τα ξεχνάς.)*

«Οι κατωτέρω απόψεις είναι προσωπικές της συγγραφέως και δεν απηχούν τις θέσεις του εκδοτικού οίκου».

Πρόλογος

Η ιδέα αυτού του μυθιστορήματος συνελήφθη τον Μάρτιο του 2021, κατά τη διαδρομή από Γλυφάδα στη Μεταμόρφωση Αττικής, όπου βρίσκονται οι εκδόσεις Ψυχογιός. Εκείνη τη μέρα είχα ραντεβού με τον εκδότη μου για την υπογραφή της έκδοσης του νέου μου αστυνομικού μυθιστορήματος *Το παιχνίδι του ΝάΝΟΥ*, και ήδη είχα ξεκινήσει το επόμενο, έχοντας στον νου δύο τίτλους, *Το τραγούδι της νεκρής* ή *Ελέω Θεού*, που βασιζόταν σε πραγματικά γεγονότα στην εποχή του εμφυλίου στην Ελλάδα. Δε γράφω βιογραφίες, προτιμώ τις δικές μου μυθοπλασίες, όμως αυτό που συνέβη στην πρωταγωνίστρια ήταν ιδιαίτερα σοκαριστικό. Το γεγονός ότι αυτά που γνώριζα ήταν μηδαμνά δε με εμπόδισε, την ίδια κιόλας μέρα, να ξεκινήσω ένα μυθιστόρημα που θα βασιζόταν σε ιστορικά γεγονότα δεμένα με μυθοπλασία. Για μένα, η Βερόνικα ήδη κατοικούσε μέσα μου και μου διηγόταν τη ζωή της. Ήδη μου μιλούσε και ένιωθα τον πόνο της. Ως άνθρωπος με ισχυρή ενσυναίσθηση, έχω την ικανότητα να νιώθω συναισθήματα, ακόμη και ανθρώπων που δε γνώρισα ποτέ και επιπλέον δε βρίσκονται εν ζωή. Αυτό το θεωρώ χάρισμα και πολύτιμο «εργαλείο» για έναν συγγραφέα. Ψάχνοντας, βρήκα τον μοναχογιό της κι επικοινωνώντας μαζί του, ζήτησα την άδεια να μεταφέρω την ιστορία της Ιταλίδας μητέρας του σε βιβλίο. Ο ίδιος, ένας πολύ σπουδαίος πανεπιστημιακός καθηγητής, εξεπλάγη και μου εξήγησε πως δεν τη γνώρισε ποτέ, αγνοούσε για χρόνια την ύπαρξή της και αυτά που ήξερε

για εκείνη ήταν ελάχιστα. Του απάντησα πως μπορεί να ήταν ελάχιστα, όμως η τραγικότητά τους ήταν τόσο έντονη, που αρκούσαν να τα μεταφέρω σε βιβλίο και να δικαιωθεί επιτέλους αυτή η γυναίκα, αφού η ζωή της θάφτηκε με τον πλέον τραγικό τρόπο και παραδόθηκε στη λήθη.

Το προηγούμενο βράδυ δεν είχα κοιμηθεί πολύ καλά και το πρωινό η ενέργειά μου ήταν κάπως πεσμένη. Πριν από αρκετά χρόνια, επιστρέφοντας με το αυτοκίνητο από τις Σέρρες στην Αθήνα, έγινε μπροστά στα μάτια μου μια καραμπόλα, σε προσπέρασμα φορτηγού, όπου ντεραπάρισαν τρία αυτοκίνητα. Το δικό μου ήμουν το τέταρτο στη σειρά. Από τότε έχω πάθει φοβία και πάντα με αγχώνουν οι διαδρομές με το αυτοκίνητο στις εθνικές οδούς και ο δρόμος για τη Μεταμόρφωση από τη Γλυφάδα που διαμένω διασχίζει την Εθνική. Δεν έφταναν αυτά, τη συγκεκριμένη μέρα υπήρχαν και πολλά φορτηγά στον δρόμο που με άγχωσαν γιατί δεν είχα την ορατότητα που ήθελα. Όταν λοιπόν μου συμβαίνει αυτό, έχω βρει τον τρόπο να κάνω τα πράγματα λιγότερο δύσκολα. Σκαρφίζομαι ιστορίες ή παραμύθια, κοινώς συγγράφω ενώ οδηγώ μηχανικά, δίχως να σημαίνει ότι δεν είμαι προσεκτική. Ο «άλλος» μου εαυτός, ο συγγραφικός, «φεύγει» από μένα, λειτουργώντας αυτόνομα. Η διαδρομή ήταν περίπου μία ώρα κι εγώ σ' όλο αυτό το διάστημα συνέλαβα, από το πουθενά και δίχως να έχω το παραμικρό στο μυαλό μου, την υπόθεση βιβλίου που κρατάτε στα χέρια σας. Αυτό για έναν μυθιστοριογράφο ονομάζεται σύλληψη. Κανονική. Εν ολίγοις έφθασα στον εκδοτικό όμιλο σε κατάσταση «πνευματικής εγκυμοσύνης».

Τα πολυδιαβασμένα ερωτικά μυθιστορήματα, στα οποία αναφέρονται μόνο αγάπες με πάθη και ίντριγκες, που εδώ και πολλά χρόνια καταλαμβάνουν περίπου το 75% της ελληνικής λογοτεχνίας, δε με ενθουσιάζουν πλέον. Όχι πως δεν είναι καλογραμμένα, όχι πως δε με συγκινούν οι έρωτες, φυσικά με συγκινούν πάντα, όμως παράλληλα θέλω να έχουν και κάτι άλλο. Το 1997,

όταν εκδόθηκε το πρώτο μου μυθιστόρημα, η συντριπτική πλειοψηφία των βιβλίων που κυκλοφορούσαν ήταν ερωτικού περιεχομένου ενώ το αστυνομικό ήταν στα αζήτητα. Τότε εγώ πρωτοεμφανίστηκα με το βιβλίο *Προδομένο Φεγγάρι* που περιείχε ένα προκλητικό θα έλεγα για την εποχή θέμα, αφού αναφερόταν στον έρωτα μιας κοπέλας για έναν ομοφυλόφιλο άνδρα, που αργότερα κάνει αλλαγή φύλου και γίνεται γυναίκα. Στη δεκαετία του 1990 η ομοφυλοφιλία ήταν ακόμη ταμπού και οι αλλαγές φύλου προκαλούσαν αντιδράσεις, με αποτέλεσμα τα άτομα αυτά να βρίσκονται στο περιθώριο. Όσοι έγραφαν βιβλία αυτού του είδους ανήκαν στην κατηγορία αυτών των «ιδιαίτερων» για την εποχή ανθρώπων και ήταν βιογραφικά. Όμως το τόλμησα εγώ. Ο δικός μου ήρωας δεν είχε σχέση με πορνεία, ήταν ευκατάστατος, απλά ένιωθε πως ήταν μια γυναίκα που κατοικούσε σε ανδρικό σώμα. Το βιβλίο αγαπήθηκε αμέσως. Κατάλαβα πως ο κόσμος είχε ανάγκη να γνωρίσει την άγνωστη και περιθωριακή πλευρά της κοινωνίας, γι' αυτό στην πορεία άρχισα να αναζητώ θεματολογίες με μυστήριο ή τρομακτικές, με δολοφονίες, εγκλήματα, μεταφυσικά φαινόμενα, ακόμη και επιστημονικής φαντασίας, δίχως όμως να εκλείπει το ερωτικό στοιχείο. Έτσι και δε δώσεις σε γυναίκα έρωτα, δε θα μείνει απόλυτα ευχαριστημένη όσο καλό κι αν είναι ένα διήγημα. Κι επειδή το κουμάντο, τουλάχιστον στην Ελλάδα, κατά 70%, το κάνουν οι γυναίκες αναγνώστριες, καλό είναι να τις προσέχουμε ώστε να μένουν ικανοποιημένες.

Για μένα όμως ήταν πολύ βασικό να κερδίσω και το ανδρικό κοινό, που εκείνη την εποχή ήταν ελάχιστο έως μηδαμινό καθότι άνδρες, βία, αίμα, πόλεμος, μυστήριο ή άγριο σεξ έχουν απόλυτη ταύτιση και αν δεν τα εμπεριέχει ένα βιβλίο, δεν το επιλέγουν. Και παρότι τα τελευταία χρόνια το ανδρικό αναγνωστικό κοινό άρχισε να διαβάζει και ερωτικό μυθιστόρημα, τα δύο φύλα εξακολουθούν να έχουν διαφορετικά γούστα και ανάγκες. Δεν παρεξηγώ, δεν κατηγορώ ούτε υποβιβάζω κανένα από τα δύο, διότι

στα πάντα υπάρχει η λεγόμενη «χρυσή τομή». Γι' αυτό τη λένε χρυσή, επειδή χρυσώνει το χάπι γεφυρώνοντας καταστάσεις.

Έτσι ξεκίνησα δειλά με το πρώτο μου αστυνομικό *Το φίλι του Δράκου*, με ελάχιστες προσδοκίες να ακούσω θετικές κριτικές, μάλλον περίμενα να φάω «κράξιμο», ειδικά από άνδρες που είναι πιο αυστηροί σε τέτοιο είδος λογοτεχνίας. Γι' αυτό και η έκπληξή μου ήταν μεγάλη όταν οι τρεις πρώτες κριτικές που έλαβα ήταν από άνδρες και ενθουσιώδεις. Σκέφτηκα πως αν άρρεσε σ' αυτούς, βρισκόμουν σε καλό δρόμο. Το μυθιστόρημα έγινε αμέσως μπεστ σέλερ σε μια περίοδο που σχεδόν κανείς εκδότης δεν εξέδιδε αστυνομικό και κανείς δεν ενδιαφερόταν για τέτοιου είδους αναγνώσματα. Ακόμη και ο πρώην εκδότης μου ήταν αρνητικός στην ιδέα να γράψω crime και μου ζητούσε ερωτική υπόθεση.

Ενθαρρυμένη λοιπόν, άρχισα να πιέζω τον εαυτό μου να γράψει μυθιστορήματα κοινωνικού μεν περιεχομένου, όμως να βάζουν το μαχαίρι στο κόκαλο. Και νομίζω πως τα κατάφερα αργότερα με το *Κελάρι της Ντροπής*, ήμουν η πρώτη συγγραφέας που τόλμησε να θίξει ωμά το θέμα της αιμομιξίας, και δύο χρόνια αργότερα, με το βιβλίο μου *Οι Δαίμονες δεν έχουν Όνομα*, το θέμα της παιδεραστίας. Λες και άνοιξα τους ασκούς του Αϊόλου, λίγους μήνες μετά άρχισαν απανωτές δημόσιες καταγγελίες από γυναίκες που αφορούσαν θέματα κακοποίησης και αιμομιξιών και αργότερα παιδοφιλίας και παιδεραστίας που ως τότε ήταν επίσης ταμπού και κανείς δεν αναφερόταν δημόσια σε αυτά, πολύ περισσότερο να κάνει καταγγελία.

Όλα μου τα βιβλία, εκτός από το *Χιόνι στη φωτιά*, είναι προϊόν μυθοπλασίας. Με ιντριγκάρει περισσότερο μια ιστορία πλασμένη από μένα, βάζει το μυαλό μου σε πλήρη διέγερση πλοκής και κάθαρσης. Η αντιγραφή μιας υπαρκτής ζωής σημαίνει σχεδόν έτοιμη δουλειά. Θαυμάζω πολύ τους συγγραφείς που δημιουργούν δικά τους σενάρια που μοιάζουν με πραγματικά γεγονότα και δεν μπορείς να τους βρεις ψεγάδι, όπως ο *Καστα-*

νάθρωπος του Δανού συγγραφέα Σόρεν Σβάιστρουπ, του οποίου την ιδέα πραγματικά «ζήλεψα».

Δυστυχώς κυκλοφορούν πολλά μυθιστορήματα που είναι δημιουργήματα φαντασίας και δε μας πείθουν για τη ρεαλιστικότητά τους, επειδή υπάρχουν σοβαρά παραπτώματα της λεγόμενης υπέρβασης. Κάθε συγγραφέας έχει το δικαίωμα της υπερβολής, προς χάριν έντασης, αγωνίας ή μυστηρίου, όμως όταν αυτή αγγίζει τα όρια της ανοησίας ή του παραλογισμού ή της ελαφρότητας, τότε καταστρέφει ό,τι καλό εμπεριέχει το βιβλίο.

Ας επανέλθω όμως σ' εκείνη την ημέρα.

Λίγο πριν φτάσω στην περιοχή του παλαιού αεροδρομίου, στην παραλιακή, ήδη η πρώτη σκηνή αυτού του βιβλίου εμφανίστηκε μπροστά μου. Συνήθως κάπως έτσι ξεκινά ένα μυθιστόρημα στο μυαλό μου, όμως ποτέ δεν το έχω ολοκληρωμένο αμέσως. Εδώ συνέβη κάτι πρωτόγνωρο. Μέχρι να φτάσω στις εκδόσεις, το είχα έτοιμο. Όλο. Θυμάμαι μπήκα στην αίθουσα συμβουλίου, όπου ήταν παρόντες ο εκδότης, διευθυντές, υποδιευθυντές και συνεργάτες, και μόλις καθίσαμε στο τεράστιο τραπέζι συσκέψεων, τους είπα:

«Πριν ξεκινήσουμε, θέλω να σας μιλήσω για κάτι που μου συνέβη σήμερα. Μέχρι να φτάσω από το σπίτι μου εδώ, συνέλαβα ένα νέο βιβλίο και θέλω να ζητήσω τη γνώμη σας αν αξίζει τον κόπο να ασχοληθώ».

Επί ένα τέταρτο είχα «χαθεί», μιλούσα δίχως να με διακόψει κανείς, λέγοντας το βασικό μέρος της ιστορίας κι όταν τελείωσα, με κοίταξαν όλοι για κάποια δευτερόλεπτα αμίλητοι.

«Δε σας άρεσε;» ρώτησα κάπως ανήσυχη.

«Δηλαδή, αυτή την ιστορία την έγραψες τώρα που ερχόσουν ή μας την κρατούσες για έκπληξη;» με ρώτησε ο εκδότης μου, κύριος Ψυχογιός, με έκπληκτο ύφος.

«Όχι, τώρα γράφτηκε, σε μια ώρα, μέχρι να φτάσω».

«Πότε μπορούμε να το έχουμε γραμμένο;» συνέχισε.

«Νομίζω αν ξεκινήσω αμέσως, θα εκδοθεί τον Μάιο του 2022», απάντησα με σιγουριά.

«Και αυτό που γράφεις τώρα και αναφέρεται σε πραγματικό γεγονός;»

«Σκέφτομαι να το αφήσω στην άκρη, έχει μεγάλη έρευνα για τον εμφύλιο και επιπλέον δεν έχω πάρει την άδεια ούτε μπορέσα να συναντηθώ ακόμη με τον γιο της ηρωίδας. Γι' αυτό λέω να ασχοληθώ με αυτό που μόλις διηγήθηκα», απάντησα παίρνοντας την απόφαση εκείνη τη στιγμή, ενθουσιασμένη με την καινούργια μου ιδέα.

«Και ποιος είναι ο τίτλος του;» ρώτησε η Αγγέλα Σωτηρίου, η διευθύντρια εκδόσεων, που θεωρείται η «σιδηρά κυρία» των εκδόσεων Ψυχογιός στις επιλογές βιβλίων και αυτό το γνωρίζουν όλοι οι συγγραφείς. Το ότι ζήτησε τίτλο ήταν καλό σημάδι.

«Δεν τον έχω ακόμη, αλλά θα τον βρω», της απάντησα ενθαρρυσμένη. Το να επιδοκιμάζεται ένας δημιουργός τον βοηθά να προσπαθεί περισσότερο.

«Είσαι βέβαιη πως θα προλάβουμε τον Μάιο του 2022;»

«Φυσιικά, έχουμε άπλετο χρόνο, και το 2023 θα έχουμε αυτό που έγραφα τώρα», απάντησα πάλι με σιγουριά.

Όταν ο άνθρωπος κάνει σχέδια, καλό είναι να βάζει μπροστά το «αν το θέλει ο Θεός», γιατί ο Θεός μπορεί να έχει διαφορετική γνώμη. Αρχές Ιουνίου, αμέσως μετά το δεύτερο εμβόλιο κατά του covid19, αρρώστησα. Η καθημερινότητά μου άλλαξε αιφνίδια, ένιωθα εξαντλημένη, γέμιζα μελανιές συνεχώς, είχα ζαλάδες, πονοκεφάλους, απώλεια ακόμη και μνήμης, τα μαλλιά μου έπεφταν και είχα ασταμάτητη φαγούρα στο τριχωτό της κεφαλής, κοιμόμουν και ξυπνούσα κουρασμένη. Θεώρησα πως το θέμα ήταν ηλι-

κιακό. Στιγμή δεν πέρασε από το μυαλό μου ότι το εμβόλιο μου είχε δημιουργήσει αυτοάνοσο, βλέπετε εκείνη την εποχή είχα παντελή άγνοια όχι μόνο για τα εμβόλια, αλλά και για το συγκεκριμένο αυτοάνοσο και τις επιπτώσεις που έχει σ' έναν οργανισμό. Αν γνώριζα όσα ξέρω τώρα, δε θα έκανα τα δύο εμβόλια ακόμη και αν χρειαζόταν να φυλακιστώ μέσα στο σπίτι μου.

Αγνοώντας την πραγματική αιτία όλης αυτής της κατάστασης, εκείνο το καλοκαίρι το πέρασα πολύ ήρεμα στο εξοχικό μου, κυρίως μέσα στο σπίτι, γράφοντας, και οι βραδινές έξοδοι περιορίστηκαν στο ελάχιστο. Δεν είχα αντιληφθεί τη σοβαρότητα της κατάστασης. Όταν όμως τα πράγματα επιδεινώθηκαν, επέσπευσα την επιστροφή μου στην Αθήνα και ξεκίνησα αμέσως εξετάσεις, διότι τα αιματολογικά αποτελέσματα σε σύγκριση με εκείνα πριν εμβολιαστώ δεν είχαν καμία σχέση, σε σημείο να ρωτήσω αν είχε γίνει κάποιο λάθος και μου είχαν δώσει εξετάσεις άλλου. Διαγνώστηκα με ΣΕΛ και ξεκίνησα θεραπεία με κορτιζόνες και κάποια άλλα βαριά φάρμακα που σχεδόν με παραμόρφωσαν από το πρήξιμο. Όλη αυτή η κατάσταση με εξουθένωσε κυριολεκτικά. Ούτε λόγος για γράψιμο και φυσικά έκδοση του βιβλίου που έγραφα. Οι περισσότεροι από εσάς γνωρίζετε την πάθησή μου, δεν την έκρυψα, αντίθετα τη δημοσιοποίησα αμέσως, έγινε πρωτοσέλιδο στην εφημερίδα *Star* και στο *Λοιπόν*, διότι μόνο ο όμιλος Κωνσταντίνου Γέρου και αργότερα ο Μάκης Τριανταφυλλόπουλος τόλμησαν να το κάνουν όταν οι άλλες εφημερίδες και τηλεοπτικές εκπομπές αρνήθηκαν και μου έδειξαν την πόρτα. Οι λέξεις εμβόλια και παρενέργειες μου απαγορεύτηκαν· αν ήθελα να βγω on air, θα μιλούσα μόνο για μένα και τα βιβλία μου. Φυσικά αρνήθηκα. Αν είναι δυνατόν να φιμώνεται κάποιος ή να ντρέπεται να πει πως τα εμβόλια, που του επέβηλαν να κάνει, του δημιούργησαν προβλήματα υγείας. Δεν είναι της παρούσης να αναφέρω με λεπτομέρειες τα γεγονότα, διότι τα «παρατραγούδα» ήταν πολλά, τον λόγο έχουν τα δικαστήρια

μετά από αγωγή που έκανα κατά της συγκεκριμένης φαρμακευτικής εταιρείας και θα σας ενημερώσω όταν έχω απαντήσεις.

Είναι επίσης και ο λόγος που μετά από αυτό το βιβλίο θα σταματήσω τη συγγραφή για κάποιο μεγάλο διάστημα, δεν έχω πλέον αντοχές να συνεχίσω το *Τραγούδι της Νεκρής*. Μετά βίας ολοκλήρωσα αυτό που θα διαβάσετε, νιώθω «νεκρωμένη», εξαντλημένη, όμως σας αφήνω με ένα πολύ δυνατό μυθιστόρημα.

Όταν είδα πως οι δυνάμεις μου περιορίστηκαν, τα παράτησα όλα και στεναχωρήθηκα αφάνταστα που το 2022 δε θα εκδιδόταν το παρόν μυθιστόρημα. Δεν περίσσευαν ούτε χρόνος ούτε σωματικές, ψυχικές και πνευματικές δυνάμεις ώστε να εργαστώ σκληρά όπως έκανα ασταμάτητα από το 1996 μέχρι πριν από τον covid. Ότι είχε γραφτεί έως τότε μπήκε στο συρτάρι. Θα μπορούσα πιθανόν, αν πίεζα πολύ τον εαυτό μου, να το γράψω στο «γόνατο» που λένε, με λιγότερες σελίδες και δίχως ψυχή ούτε την έρευνα που απαιτούσε. Όμως αυτό δε θα το έκανα ούτε κι αν με πλήρωναν με όλα τα χρήματα του κόσμου. Σέβομαι πολύ το συγγραφικό μου όνομα και κατ' επέκταση τους αναγνώστες που όταν πληρώνουν, δε θέλω να λένε ότι πέταξαν τα λεφτά τους, όπως κάποτε έλεγα εγώ ως φανατική αναγνώστρια για κάποιους πετυχημένους συγγραφείς που άρχισαν να φθίνουν στο όνομα του κέρδους, στην πορεία είδαν τις πλάτες των αναγνωστών και μετά τους κατάπιε το σκοτάδι και κανείς πλέον δεν τους θυμάται. Στόχος ήταν και είναι να με διαβάσουν και οι επόμενες γενιές.

Αυτό το βιβλίο, φίλοι μου, θέλω να γνωρίζετε πως γράφτηκε με πολλή κούραση και πόνο. Όχι μόνο λόγω της επιβαρυσμένης υγείας μου, αλλά και λόγω του ανελέητου κυνηγητού και της φίμωσής μου για αναρτήσεις κατά των εμβολίων και γενικότερα κατά της Κυβέρνησης και της Ν.Δ., από τα ελληνικά

hoaxes, ξέρετε, την ιντερνετική «Αστυνομία» που μου έκλεισε και εξακολούθει να μου κλείνει το στόμα με τον πλέον φασιστικό τρόπο, που μόνο με της Χούντας μπορεί να συγκριθεί, ώστε να μην πληροφορείται το κοινό για τις παρενέργειες των εμβολίων που προκάλεσαν πολλές ασθένειες και θανάτους, μαζί και τις ευθύνες του Κρατικού Οργανισμού που ένιψε τας χείρας... Όλα μου τα βιβλία να ξεχάσω, αυτό, και Αλτσχάιμερ να πάθω, θα το θυμάμαι για πάντα. Η ψυχολογική μου διάθεση, αν και δεν το άφησα να φανεί, κάποια στιγμή έπιασε πάτο, όμως σηκώθηκα και αποφάσισα να αποδεχτώ την πραγματικότητα. Όταν δεν υπάρχει άλλος δρόμος πέρα από το να πέσεις στον γκρεμό ή να ανέβεις το βραχώδες βουνό ξυπόλυτος, σίγουρα επιλέγω το δεύτερο. Βλέπετε η δική μου γενιά ήταν πολύ τυχερή, περάσαμε ξέγνοιαστα χρόνια στα νιάτα μας, με πολλή διασκέδαση, χορό και επαγγελματικές ευκαιρίες και η παρούσα κατάσταση για μας είναι φυλακή.

Αν πιστεύετε πως μετά τη δημοσιοποίηση της πάθησής μου δέχτηκα συμπάθεια και κατανόηση, κάνετε λάθος. Τα ελληνικά hoaxes, τα οποία καταγγέλλω δημόσια, εύχομαι να δικαστούν κάποια μέρα για τη «φίμωση» ανθρώπων που έκαναν καταγγελίες κατά των εμβολίων και γενικότερα για την απόκρυψη της αλήθειας και τον αποπροσανατολισμό των Ελλήνων, λες και είμαστε πνευματικά ανάπηροι και δε βλέπουμε τι γίνεται γύρω μας. Αν δεν ήμουν «προπονημένη» στο άγριο μπούλινγκ, στην κακία, στη ζηλοφθονία και στην παράνοια κάποιων, πιστεύω θα είχα σταματήσει από καιρό το γράψιμο, θα είχα πάθει κατάθλιψη και θα ήμουν αποκομμένη από τον κόσμο. Η ευαισθησία, η ευγένεια, η υποχωρητικότητα και η δοτικότητα είναι βασικά στοιχεία του χαρακτήρα μου, όμως πλέον έχω αλλάξει πολύ, έγινα ασάβληνη, ενίοτε δε και αγενής με κάποιους όταν αντιλαμβάνομαι πως ξεπερνούν τα όρια της ευπρέπειας και του δημοκρατικού λόγου. Οι «παράφρονες» έχουν αυξηθεί απίστευτα

στη χώρα μας, ειδικά κατά τη διάρκεια της επιδημίας. Και φυσικά πάντα υπάρχουν και οι ξερόλες, αμαθείς, προκλητικοί και εν δυνάμει επικίνδυνοι άνθρωποι που για να καταλάβουν ότι παραφέρονται, πρέπει να κατέβεις στο δικό τους επίπεδο, αν το καταλάβουν. Και πιστέψτε με, είναι απίστευτα πολλοί.

Μετά την πάθησή μου με το εμβόλιο, από τον Ιούνιο του 2021 και μετά, κάτι άλλαξε καθολικά μέσα μου. Έχασα κάθε εμπιστοσύνη στην έννοια προστασίας του πολίτη, στους ηγέτες κρατών, στα social media που κρύβουν με χουντικό, προκλητικό τρόπο την αλήθεια. Κυρίως στις φαρμακευτικές και στους γιατρούς που κάποτε τόσο θαύμαζα και είναι πάμπολλοι εκείνοι που καταπάτησαν τον όρκο του Ιπποκράτη και ως Πόντοι Πιλάτοι, νίπτοντας τας χείρας των, μας «Σταύρωσαν». Συμπαθάτε με, έτσι νιώθω. Σταυρωμένη. Όμως με την πίστη μου στον Θεό γίνομαι δυνατή, για να τα αντέχω όλα. Και πάνω από όλα αρνούμαι να χάσω τον εαυτό μου, την εντιμότητα και το ήθος που με χαρακτηρίζουν. Διότι και αυτό προσπάθησαν να μου φορέσουν. Ανεντιμότητα και ανηθικότητα μαζί και ηλιθιότητα.

Θεωρώ τον εαυτό μου συγγραφέα που περνά δυνατά μηνύματα ζωής και όχι απλά γράφει ιστορίες. Εκείνοι που αγωνίζονται για την αλήθεια, με αποδείξεις, και πολεμούν για την αλήθεια και ενάντια στο άδικο, είναι πνευματικοί άνθρωποι. Δεν αρκούν μόνο οι γνώσεις, αλλά χρειάζεται και θάρρος να καταγγέλλεις. Εκεί έξω υπάρχουν άνθρωποι με πανεπιστημιακές περγαμηνές, όμως σιωπούν όχι επειδή φοβούνται, αλλά επειδή έχουν άγνοια. Πνευματικός άνθρωπος ήταν ο Δημήτρης Λιαντίνης που κατήγγειλε και προέβλεψε. Ό,τι έχει πει έγινε, προσπάθησε να προειδοποιήσει όπως και πολλοί άλλοι, αλλά χλευάστηκε, τον θεωρούσαν γραφικό. Ό,τι δεν καταλαβαίνει ένας χαμηλής εμβέλειας εγκέφαλος το χλευάζει, το φτύνει, το θεωρεί σκουπίδι ή παρανοϊκό, δίχως να αντιλαμβάνεται ότι φτύνει τον ίδιο τον εαυτό του. Δυστυχώς πάνω σε τέτοιους ανθρώπους βα-

ορίζεται το Κεφάλαιο και κυβερνά, υποτάσσει και τέλος κάνει υποχείριά του τους ανθρώπους και τους μετατρέπει σε αμνούς έτοιμους για θυσία.

Πολλά μπορώ να κατανοήσω. Εκτός από ένα, την απόκτηση πλούτου και εξουσίας επί τούτου και πάση θυσία. Ποιο το όφελος να έχεις τόσα χρήματα, όταν δεν μπορείς να τα απολαύσεις, επειδή το μέλημά σου είναι να αποκτήσεις ακόμη περισσότερα; Ποιο το νόημα ενώ έχεις εξουσία, να θέλεις ακόμη περισσότερη και στο τέλος ως Ρωμαίος αυτοκράτορας να πετάς στην αρένα ανθρώπους να τους κατασπαράξουν τα λιοντάρια για να διασκεδάσεις, επειδή τα πλούτη και η εξουσία σου δε σου δίνουν την ευχαρίστηση που προσμένεις; Η εξουσία και το πολύ χρήμα τρελαίνουν τον άνθρωπο, μπορεί να τον μετατρέψουν σε κτήνος.

Μα και Θεός να γίνεις, πάλι δε θα είσαι ευχαριστημένος, ποτέ δε θα είσαι ευχαριστημένος ακόμη και αν καταστρέψεις το Σύμπαν και τα τινάξεις όλα στον αέρα, ακριβώς επειδή έχασες την ανθρωπιά σου και την ομορφιά των απλών πραγμάτων. Ο Θεός μας δίνει όλα όσα χρειαζόμαστε για να επιβιώνουμε και να είμαστε ευτυχημένοι. Τα υπόλοιπα ονομάζονται πλούτη. Και τα πλούτη μπορούν να σου προσφέρουν μόνο υλικές απολαύσεις, όχι την ευτυχία και, πολύ περισσότερο, δε σε κάνουν αθάνατο. Δυστυχώς οι πλούσιοι θεωρούν πως όποιος έχει λεφτά μπορεί να πληρώσει ακόμη και τον θάνατο, για να μην τον επiléξει. Όπως γελά ο Θεός με τα σχέδιά μας, το ίδιο κάνει και ο θάνατος με τους πλούσιους.

Το βιβλίο αυτό που θα διαβάσετε αποτελείται από δύο ανεξάρτητα μεταξύ τους βιβλία. Το 1ο που διαδραματίζεται στην Ιρλανδία και τη Σκοτία και το 2ο που διαδραματίζεται στην Κρήτη. Είναι δύο παντελώς διαφορετικές ιστορίες, συνδέονται και στο τέλος ενώνονται για να επέλθει η κάθαρση.

Από την πρώτη στιγμή και για πρώτη φορά δυσκολεύτηκα να βρω τίτλο που να δένει με την υπόθεση. Όταν ένα μου βιβλίο είναι άτιτλο, δεν μπορώ να εργαστώ με τον τρόπο που θέλω. Αποφάσισα τελικά να του δώσω τον τίτλο «Πορφυρή Πανσέληνος» γιατί έχει ρόλο στην υπόθεση, είναι σκοτεινή και όπως λένε φέρνει καταστροφές και κακές ειδήσεις. Τι πιο αντιπροσωπευτικό μετά από τον πόνο που βιώνουν όχι μόνο οι ήρωες, αλλά και ο δημιουργός τους. Μια μέρα, όμως, καθώς έγραφα, ένας από τους κεντρικούς ήρωές μου, ο παλπούς Κωνσταντής, αναφέρθηκε σε κάτι που δεν είχα ακούσει ποτέ. Τη 13η Πύλη. Λέω μέσα μου *τι είναι πάλι τούτο; Σας το έχω ξαναπεί*, οι ήρωες γράφουν το βιβλίο, εγώ είμαι εκτελεστικό όργανο. Τον άφησα να συνεχίσει να μιλά κι εκείνος εξήγησε αυτά που θα διαβάσετε και έχουν απόλυτη ταύτιση με τον τίτλο που τελικά επιλέχθηκε.

Η αρχική μου ιδέα ήταν να μεταφραστούν σε κρητική ντοπιολαλιά όλες οι συνομιλίες κάποιων βασικών ηρώων. Όμως θα έπρεπε να υπάρχει παράλληλα και η μετάφραση των διαλόγων τους. Αν γινόταν αυτό σε μεγάλη έκταση και κουραστικό θα ήταν και θα διέκοπτε τη ροή και την ένταση της υπόθεσης. Από την άλλη όμως, θεώρησα πως οι τοπικές διάλεκτοι περιοχών της Ελλάδος δε θα πρέπει να αφανίζονται με τον χρόνο, αλλά να διατηρούνται με κάποιο τρόπο. Γι' αυτό προσπάθησα να υπάρξει ισορροπία. Επιβαλλόταν να υπάρχει ο κρητικός ήχος ώστε να βάψει με κρητικό χρώμα το μυθιστόρημα, μια και η παρουσία των Κρητικών παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο. Το βασικό για μένα ήταν να μπορέσω να μεταφέρω τον αναγνώστη νοητικά, ψυχικά αλλά και σωματικά στην Κρήτη μας, ώστε να μιλήσει και να περπατήσει μαζί με τους ήρωες στα δικά τους μονοπάτια.

Σίγουρα αυτό δεν ήταν τόσο απλό. Έπρεπε όχι απλά να μελετήσω πολλά για το νησί, αλλά γενικότερα και ιστορικά γεγονότα της Ελλάδας. Το ίδιο και για την Ιρλανδία και τη Σκοτία. Έπρεπε επίσης να δω πάμπολλες φωτογραφίες εποχής ώστε

να ενδύσω σωστά τους ήρωές μου. Και παρότι όλα αυτά μου έκλεβαν χρόνο, με ευχαριστούσαν διότι με γέμιζαν γνώσεις. Τίποτε δε θα γινόταν όπως έπρεπε αν δεν είχα και τη βοήθεια αναγνωστών μου από την Ιεράπετρα και κυρίως από το χωριό, την Ανατολή, και τους ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ από καρδιάς. Μπόρεσα να βρεθώ και να περπατήσω μαζί τους σε μια πόλη και ένα χωριό που δεν επισκέφτηκα ποτέ και μάλιστα πολύ πίσω στο παρελθόν. Κι επειδή ως δημιουργός έχω το δικαίωμα, για τις ανάγκες ενός μυθιστορήματος, να κάνω υπέρβαση, δηλαδή να αναφερθώ σε κάποιες περιγραφές τοποθεσιών που δεν υπάρχουν, δίχως όμως να αλλοιώνεται κάτι από την ιστορική ή ρεαλιστική πραγματικότητα μιας τοποθεσίας, δε θα ήθελα να παρεξηγηθώ γι' αυτό. Πολύτιμη βοηθός μου σ' αυτό το ταξίδι από την αρχή και την ευχαριστώ από καρδιάς ήταν η Λασιθιώτισσα, Μαρία Αγιασοφίτη, που κατάγεται και διαμένει όταν αποζητά την ηρεμία της στο χωριό Ανατολή και είναι γνώστρια της τοπικής ντοπιολαλιάς και έκανε εκείνη τις μεταφράσεις. Πλέον τη θεωρώ δικό μου άνθρωπο, είναι υπέροχη.

Τελειώνοντας θα παρακαλούσα, ακόμη μια φορά, να μη φανερώσετε σε αναρτήσεις καιρία σημεία της υπόθεσης που δεν πρέπει να γνωρίζει ένας αναγνώστης πριν ολοκληρώσει το βιβλίο. Είναι πολύ σημαντικό να σεβόμαστε τον κόπο ενός συγγραφέα να κρύψει με κάθε τρόπο μυστικά της υπόθεσης, αλλά και να προστατεύουμε και τον αναγνώστη που δε θέλει να γνωρίζει ώστε να ζήσει την αγωνία και τις ανατροπές. Εκεί βρίσκεται η απόλαυση της ανάγνωσης, να βιώνεις το μυστήριο, να βάζεις στοίχημα με τον εαυτό σου ότι θα βρεις τις απαντήσεις κι αν τις βρεις να δικαιώνεσαι κι αν δεν τις βρεις να εκστασιάζεσαι με το απρόβλεπτο.

Να θυμάστε το πιο σημαντικό. Το θέμα δεν είναι να βρεις ποιος έφταιξε, αλλά τι έφταιξε. Και μετά να το κρατήσεις και να το έχεις οδηγό σε λάθη σου, πριν τα κάνεις. Ο ρόλος ενός βιβλίου

είναι η διδασχή και όχι να γεμίζει κάποιες ελεύθερες ώρες. Αγάπαμε τα βιβλία και τα επιλέγουμε όχι μόνο ως συντροφιά, αλλά και ως διδασκάλους. Το τονίζω αυτό διότι κάποιιοι ξεκινούν το γράψιμο έχοντας έναν σκοπό. Το κέρδος. Γι' αυτό και τους αποκαλώ «εμπόρους», όχι συγγραφείς. Η συγγραφή είναι ένας επαγγελματικός μεν κλάδος, όμως πολύ ιδιαίτερος, πολλάκις προκαλεί δέος διότι δύναται να διαμορφώσει συνειδήσεις και να κατευθύνει ανθρώπους προς το καλό ή το κακό. Έχει τη δύναμη να κινεί υποσυνείδητα τα νήματα και να επηρεάζει γνώμες και πράξεις, κυρίως να ανοίγει τα μάτια της ψυχής και του πνεύματος. Αλίμονο στους ανθρώπους που δε διάβασαν ποτέ, που δεν αγάπησαν το βιβλίο, που δεν το κράτησαν σφιχτά στην αγκαλιά τους. Έρθαν σ' αυτόν τον κόσμο περαστικοί και έτσι θα φύγουν. Οι αναγνώστες όμως θα φύγουν με γνώσεις, επαναπροσδιορίζοντας τη θέση τους στο Σύμπαν, εκεί που ανήκουμε όλοι μας, πλούσιοι και φτωχοί. Κι εκείνο θα αποφασίσει μετά για τις πράξεις σου.

Καλή ανάγνωση.

Σας ευχαριστώ από καρδιάς που με επιλέξατε.

Χρυσήιδα Δημουλίδου

ΒΙΒΛΙΟ 1ο

1

Κόρταουν, Ιρλανδία

Δευτέρα 13η Απριλίου 2009, τοπική ώρα 3.45 μμ.

Η Μέρεντιθ Ο'Ντόνοβαν τράβηξε τη δαντελένια λευκή κουρτίνα που κάλυπτε το στενόμακρο παράθυρο της κουζίνας που έβλεπε προς τη θάλασσα και κοίταξε τον ουρανό που είχε μελανιάσει απότομα. Αναστέναξε και άναψε το φως. Η ώρα πλησίαζε τέσσερις το απόγευμα κι έτσι όπως το πήγαινε ο καιρός, σε λίγο θα σκοτεινίαζαν όλα. Βέβαια, ήταν συνηθισμένη στις απότομες κακοκεφιές του, όμως δε θα τον άφηνε να χαλάσει την ημέρα γενεθλίων του παιδιού της.

Ο μονάκριβος γιος της, Ίαν, είχε γεννηθεί σαν σήμερα, έξι χρόνια νωρίτερα, μια εβδομάδα μετά τα δικά της γενέθλια. Εκείνη τη μέρα από το πρωί έβρεχε καταρρακτωδώς, τα αστραπόβροντα έπεφταν ασταμάτητα, φωτίζοντας από άκρη σε άκρη τον αγριεμένο ουρανό και κάνοντας τη θάλασσα που βρισκόταν σε κοντινή απόσταση από το σπιτικό της να μουγκρίζει σαν νησιτικό θεριό. Η συγχωρεμένη γιαγιά της, Ρόουζ, έλεγε πως γάμος και γέννα με βροχή είναι καλό σημάδι. Γι' αυτό, παρά τους αφόρητους πόνους του τοκετού, παρακαλούσε να μη σταματήσει η βροχόπτωση μέχρι να γεννηθεί το μωρό. Κι έτσι έγινε.

«Είναι το παιδί μου καλά; Μήπως του λείπει κάτι;» Ήταν το πρώτο που ρώτησε τη μαμή σαν την είδε να μπαίνει στο δωμάτιο, έχοντας το μωρό τυλιγμένο στην κουβερτούλα του.

«Το μωρό σου είναι ένα πανέμορφο, αρτιμελές αγόρι», της απάντησε και το ακούμπησε στην αγκαλιά της. Η πρωτομάννα χαμογέλασε πλατιά και το κοίταξε συγκινημένη. Ήταν ένα παχουλό, κατάξανθο αγοράκι που την έκανε να ξεχάσει αμέσως όλη την ταλαιπωρία της. Πανευτυχής το φίλησε στο μέτωπο και μετά εστίασε στα τεράστια γαλάζια μάτια του, προσπαθώντας να τα κάνει να την προσέξουν. Όμως εκείνα έμειναν απλανή κι αδιάφορα να κοιτάζουν στο πουθενά. Από την πρώτη μέρα που της είπε ο γιατρός της πως θα γεννούσε αγόρι είχε αποφασίσει πως θα του έδινε το όνομα του πατέρα της, Ίαν.

«Ίαν, μωρό μου, είμαι η μαμά σου», του είπε τρυφερά, αλλά εκείνο δεν την κοίταξε. Αποκαμωμένη από την ταλαιπωρία της γέννας, έγειρε το κεφάλι κι άφησε τον ύπνο να την πάρει στην αγκαλιά του, ενώ οι σταγόνες της δυνατής βροχής συνέχιζαν να πέφτουν πάνω στα τζάμια του παραθύρου δίπλα της, ευχαριστημένη από τον ρυθμικό χορό τους, που θα έφερναν στον μικρό της καλή τύχη. Ήταν πολύ νωρίς ακόμη για να καταλάβει πως η γιαγιά της είχε πέσει έξω και μόνο καλό σημάδι δεν ήταν.

Η εικοσιπεντάχρονη τότε Μέρεντιθ είχε αποφασίσει να φέρει στον κόσμο το πρώτο της παιδί στο πατρικό της σπίτι, στο Κόρταουν, με τη βοήθεια μιας εξειδικευμένης μαμής, με τον ίδιο τρόπο που είχε γεννηθεί και η ίδια. Το Κόρταουν, ένα χωριό νοτιοανατολικά της Ιρλανδίας, πενήντα εννέα μίλια (95,5 χιλιόμετρα) απόσταση από το Δουβλίνο, την πρωτεύουσα, με βραχώδη, άγρια παραλία, βρεχόταν από την Ιρλανδική Θάλασσα, πλούσια σε θαλασσινά είδη. Η κάποτε δύσβατη περιοχή αναπτύχθηκε στα μέσα του 18ου αιώνα, όταν ο λόρδος Κόρταουν

διέταξε την κατασκευή ενός μικρού λιμανιού ώστε να εξυπηρετούνται οι αλιείς. Το νέο λιμάνι σύντομα προσέλκυσε και άλλους και οδήγησε στην ανάπτυξη του μικρού χωριού με την αλιεία, που έγινε η κύρια πηγή εσόδων. Σταδιακά, και ειδικά μετά την κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής το 1863, που συνέδεε το Δουβλίνο με την πόλη Γκόρι, που βρισκόταν σε πολύ κοντινή απόσταση, το Κόρταουν έγινε αγαπημένο θέρετρο της μεσαίας κυρίως τάξης Δουβλινέζων, που έρχονταν τους θερινούς μήνες για φθηνές διακοπές. Αυτό έκανε πολλούς νέους επιχειρηματίες να σκαρφιστούν επιχειρήσεις που θα τραβούσαν την προσοχή των τουριστών, όπως το «The Dinky Take-Away», που σέβριρε τις «καλύτερες μάρκες ποτών στην Ιρλανδία», άνοιξαν μοναδικά παγωτατζίδικα και ζαχαροπλαστεία με ιδιαίτερα γλυκά, μοντέρνα κομμωτήρια και μικρές, υπέροχες μπουτίκ. Στο Κόρταουν δεν υπήρχαν ψηλά κτίρια, το πολύ να είχαν δύο ορόφους με σκούρες στέγες, και στον πιο κεντρικό δρόμο της αγοράς όλα θύμιζαν άλλες εποχές. Το μικρό γραφικό ψαροχώρι μπορεί να μην είχε να της προσφέρει όλα όσα επιθυμούσε η καρδιά της, όμως δε θα το άλλαζε για καμιά άλλη πολιτεία.

Κατοικώντας εκεί από τη μέρα που ήρθε στον κόσμο, είχε μάθει να ζει κάτω από δύσκολες καιρικές συνθήκες, με ελάχιστα ήλιο, δακρυσμένους ουρανούς γεμάτους οργή και παγωμένες ανάσες του βοριά τις περισσότερες μέρες του χρόνου, όμως τίποτα δε θα την έκανε να απομακρυνθεί από τον τόπο που λάτρει. Εδώ ήταν οι ρίζες της, εδώ αισθανόταν ασφαλής και δυνατή, εδώ είχε παντού γνωστούς και φίλους, εδώ ήταν ευτυχισμένη. Και παρότι έτρεχε στις φλέβες της και σκοτσέζικο αίμα, δεν είχε εκδηλώσει ποτέ την επιθυμία να επισκεφτεί τη Σκοτία.

Κοίταξε με θαυμασμό το χρυσό δακτυλίδι που στόλιζε το δάκτυλό της. Στην κορυφή υπήρχε καρφωμένο ένα αστραφτερό διαμάντι δύο καρατίων, από τη γη της Αφρικής. Ανήκε στη Σκοτσέζα, συνονόματη προγιαγιά της και ήταν δώρο του πρωτότο-

κου γιου της Έβαν, που εργάστηκε εκεί. Αυτό το δακτυλίδι ήταν πολύτιμο οικογενειακό κειμήλιο και πήγαινε από γενιά σε γενιά, κι ας είχε μια πολύ θλιβερή ιστορία πίσω του.

Όπως της είχε διηγηθεί η μητέρα της, Μεγκ, η προγιαγιά της, Μέρεντιθ ΜακΓκρέγκορ, είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στο Μπλάνταϊρ της Σκοτίας, μια πόλη πολύ γνωστή εκείνη την εποχή για τα ορυχεία εξόρυξης άνθρακα. Η οικογένειά της ήταν ευκατάστατη και ο πατέρας της, Ρόμπυ, ήταν επιστάτης και προσωπικός φίλος του Ίθαν ΜακΓκιλ, ιδιοκτήτη των ορυχείων της περιοχής, ο οποίος θεωρείτο ένας από τους πλουσιότερους Σκοτσέζους. Η αθώα, πανέμορφη Μέρεντιθ, στα δεκαεπτά της, ήταν αρραβωνιασμένη με τον εικοσιεξάχρονο γιο του ΜακΓκιλ, Όλιβερ, με το μέλλον της να διαγράφεται ολόλαμπρο. Μπορεί ο Όλιβερ να μην έκανε την καρδιά της να χτυπά άτακτα, όμως το γεγονός ότι μόλις έκλεινε τα δεκαοκτώ θα ονομαζόταν επίσημα κυρία ΜακΓκιλ ήταν αρκετό για να νιώθει ευτυχισμένη και ξεχωριστή.

Όλα ανατράπηκαν όταν εκείνο το Σαββατόβραδο, σε μια τοπική γιορτή, η ματιά της διασταυρώθηκε με το βλέμμα του εικοσιτετράχρονου Ιρλανδού Σον Ο'Κόνελ, που είχε έρθει στην πόλη να εργαστεί στα ορυχεία. Μετά το τραγικό ατύχημα της 22ας Οκτωβρίου 1877, που άφησε 92 χήρες και 250 παιδιά χωρίς πατέρα, οι ντόπιοι ανθρακωρύχοι απέργησαν για τις απάνθρωπες και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας τους και αυτό έγινε η αιτία να προσληφθούν εκατοντάδες Ιρλανδοί εργάτες.

Η περιοχή είχε άφθονο ορυκτό πλούτο και οι ιδιοκτήτες των ορυχείων, που δεν ήθελαν να χάνουν χρόνο και χρήματα, χρειάζονταν νέους και ικανούς άνδρες, αλλά και οι μετανάστες είχαν άμεση ανάγκη να εργαστούν. Η πείνα θέρριζε την Ιρλανδία. Μπο-

ρεί η δουλειά στα έγκατα της γης, κάτω από ετοιμόρροπες στοές που έσταζαν, είχαν λίγο οξυγόνο και ήταν παγωμένες τους χειμώνες, να ήταν σκληρή, μπορεί να έμεναν σε ένα δωμάτιο οκτώ εργάτες και να κοιμούνταν σε κουνέτες, ο ένας πάνω στον άλλο, και να πλένονταν με παγωμένο νερό έξω στην αυλή, όμως ο ΜακΓκιλ πρόσφερε σταθερό και καλό μεροκάματο. Στη γενέτειρά του, το Κόρταουν, η κύρια πηγή εσόδων ήταν η αλιεία, το ίδιο σκληρή βέβαια, όμως ασταθής και με ελάχιστα κέρδη, εξαρτώμενη από τα κέρφια του καιρού και τις διαθέσεις της θάλασσας, που έτσι και θύμωνε έμοιαζε με τεράστια μέγαιρα, έτοιμη να καταπιεί ακόμη και το μεγαλύτερο καράβι. Ενώ εδώ, έβρεχε ή χιόνιζε, μπορούσε να συνεχίζει τη δουλειά του.

Το όνειρό του ήταν, αφού εργαζόταν για κάποιο διάστημα, να αποταμιεύσει χρήματα και να επιστρέψει στον τόπο του, ανοίγοντας ένα κατάστημα με είδη αλιείας και να είναι αφεντικό του εαυτού του κι όχι υπάλληλος. Ήδη ο μεγαλύτερος αδελφός του, Λίαμ, παρότι εργαζόταν από το πρωί ως το βράδυ, ίσα που κατόρθωνε να προσφέρει τα βασικά στην οικογένειά του. Η κατά επτά χρόνια μεγαλύτερη αδελφή τους, Λόις, υπήρξε τυχερή, είχε κάνει έναν καλό γάμο και ζούσε την τελευταία δεκαετία στην Αφρική παντρεμένη με τον Ολλανδό Μπραμβαν Μπεργκ, έμπορο διαμαντιών, που είχε γνωρίσει τυχαία σε ένα ταξίδι της στο Δουβλίνο, καλεσμένη στον γάμο μιας φίλης της. Ο Μπραμ, που είχε πάνω από τα διπλά της χρόνια, εντυπωσιάστηκε βλέποντας το όμορφο, κατάξανθο νεαρό κορίτσι που χάριζε με ενδιαφέρον τη βιτρίνα κοσμηματοπωλείου με το οποίο συνεργαζόταν, μασουλώντας ένα μήλο. Εκείνη τη στιγμή βρισκόταν μέσα και μόλις είχε παραδώσει τα διαμάντια στον ιδιοκτήτη. Φεύγοντας, αντί να συνεχίσει τον δρόμο του για το επόμενο επαγγελματικό ραντεβού του, την πλησίασε και κοίταξε κι αυτός τη βιτρίνα.

«Ενδιαφέρεστε να αγοράσετε κάποιο κόσμημα;» τη ρώτησε.

Η κοπέλα έβαλε τα γέλια, αφήνοντας να φανούν τα υπέροχα, γερά δόντια της.

«Τα χρήματα που έχω στην τσέπη μου φτάνουν για να πληρώσω μόνο το εισιτήριό μου για το Κόρταουν όπου διαμένω και το μήλο που τρώω, τίποτα περισσότερο», του απάντησε.

Του άρεσε η αυθόρμητη, ειλικρινής απάντησή της και το γεγονός πως δεν ένιωθε άσχημα για την οικονομική της κατάσταση. Φορούσε φθηνά ρούχα, μα ήταν καθαρά και κομψά και είχε αριστοκρατικό αέρα. Σκέφτηκε πως αν αυτή η γυναίκα τραβούσε την προσοχή δίχως κανένα στολίδι, τα διαμάντια του θα έλαμπαν πολύ περισσότερο επάνω της. Τα γαλάζια μάτια της ήταν σαν αγγέλου, το δέρμα της λαμπερό και ο ψηλός λαιμός της ιδανικός για τα βαριά, διαμαντοστόλιστα περιδέραια που φορούσαν μόνο βασίλισσες. Κοίταξε το μισοφαγωμένο μήλο της.

«Θα θέλατε να πάμε για φαγητό; Εδώ κοντά βρίσκεται το ξενοδοχείο μου και από κάτω υπάρχει ένα καταπληκτικό ρεστοράν με γαλλικό μενού», της είπε ξεχνώντας πως σε μισή ώρα είχε ένα άλλο επαγγελματικό ραντεβού.

«Γαλλικό μενού; Τι είναι αυτό;» τον ρώτησε με παιδική αφέλεια.

«Γαλλικά φαγητά. Έχετε δοκιμάσει γαλλική κουζίνα;»

«Όχι, ποτέ», του είπε.

«Αυτό σημαίνει πως αποδέχεστε την πρότασή μου;»

«Θα το ήθελα πολύ, όμως θα χάσω την άμαξα για το Κόρταουν, φεύγει σε σαράντα λεπτά».

«Θα μπορούσα να σας πάω εγώ με τη δική μου άμαξα. Είναι μακριά αυτό το Κόρταουν;»

«Αρκετά θα έλεγα, πενήντα εννέα μίλια νότια του Δουβλίνου, με όλες τις στάσεις, θα φθάσω το ξημέρωμα».

Ο Μπραμ σκέφτηκε πως αν το έκανε αυτό, θα έπρεπε να αναβάλει και το αυριανό του ταξίδι πίσω στο Λονδίνο. Από εκεί, αφού διεκπεραίωνε κάποιες δουλειές, θα έπαιρνε το πλοίο για

την Αφρική, όπου διέμενε τα τελευταία είκοσι τρία χρόνια. Ξαφνικά συνειδητοποίησε πως τις τελευταίες δύο δεκαετίες της ζωής του οι ερωτικές του σύντροφοι ήταν μαύρες, όταν ικανοποιούσαν τις σεξουαλικές του ανάγκες και τις χόρταινε, τις αντικαθιστούσε αμέσως. Στα σαράντα δύο του ήταν καιρός να κάνει οικογένεια, οι επιχειρήσεις του μεγάλωναν, μαζί και ο ίδιος και κάποιος θα έπρεπε να τις αναλάβει αργότερα. Μια μαύρη γυναίκα μπορεί να είναι καλή ως ερωμένη, όμως ως σύζυγος και μητέρα των παιδιών του όχι. Η μικρή φαινόταν άβγαλτη, ήταν κοινωνική, πανέμορφη, φαινόταν υγιής και δυνατή και κυρίως ήταν φτωχή, άρα μπορούσε να τη χειραγωγήσει. Ύστερα, είχε κάτι ιδιαίτερο που δεν μπορούσε να προσδιορίσει, αλλά του άρεσε. Ποτέ τόσα χρόνια δεν ακύρωσε επαγγελματικό ραντεβού, έβαζε τη δουλειά του πάνω από όλα, και μάλιστα για χάρη μιας γυναίκας. Μήπως ήταν καιρός να το κάνει;

Η Λόις πείστηκε να γευματίσει μαζί του και το ίδιο βράδυ έμεινε στο ξενοδοχείο του, σε δικό της δωμάτιο. Το ότι της φέρεθηκε με σεβασμό και ευγένεια δίχως να ζητήσει τίποτα τη γοήτευσε. Ποτέ δεν περίμενε πως κάποιος θα πλήρωνε τόσα χρήματα για να γευματίσουν μόνο δύο άτομα. Δε γνώριζε πως υπάρχουν άνθρωποι με τόσα λεφτά.

Έμεινε μαζί του άλλες τρεις μέρες κάνοντας βόλτες στην πόλη κι εκείνος της ξεκαθάρισε πως ήθελε να γίνει γυναίκα του. Η κοπέλα έμεινε εμβρόντητη με την ταχύτητα που κυλούσαν τα γεγονότα. Την τρίτη μέρα της έδωσε ένα βελούδινο κουτί που μέσα υπήρχε ένα χρυσό δακτυλίδι, με ένα εκτυφλωτικό διαμάντι δέκα καρατιών. Αν ήταν να γίνει γυναίκα του, έπρεπε να φοράει τα καλύτερα.

«Η αξία αυτού του διαμαντιού ίσως είναι μεγαλύτερη από την αξία ενός αρχοντικού στο Δουβλίνο. Αν δεχτείς να γίνεις γυναίκα μου και με ακολουθήσεις στην Αφρική, θα γίνει δικό σου και μαζί ό,τι περιουσία έχω στην Μποτσουάνα».

Έμεινε άναυδη. Δεν είχε ιδέα για τις τιμές των διαμαντιών.

«Μα, Μπραμ, δε με ξέρεις σχεδόν καθόλου... πώς μπορεί να με θέλεις γυναίκα σου;»

«Δε χρειάζεται να σε μάθω περισσότερο, Λόις, είμαι σαράντα δύο ετών, σου το είπα από την αρχή. Δες να μην έχω την πείρα να καταλαβαίνω τους ανθρώπους; Εγώ ξέρω πολύ καλά τι θέλω και το έψαχνα από καιρό... το θέμα είναι να με αποδεχτείς εσύ. Αν αρνηθείς, θα σε πάω στο σπίτι σου, στο Κόρταουν και δε θα με ξαναδείς. Αν όμως αποδεχτείς την πρότασή μου, θα ζήσεις σαν βασίλισσα δίπλα μου και θα βοηθήσεις και την οικογένειά σου, που όπως μου είπες περνούν δύσκολα».

Μέχρι να φτάσουν στο Κόρταουν, η Λόις είχε πει το «ναι» και φορούσε το δακτυλίδι. Οι γονείς της έπεσαν από τα σύννεφα, το ίδιο και τα αδέρφια της. Πήγε πριν από πέντε μέρες ελεύθερη για έναν γάμο, με χρήματα που στερήθηκαν για τα εισιτήρια και το δώρο της νύφης, και επέστρεψε αρραβωνιασμένη με έναν πάμπλουτο άνδρα, που θα μπορούσε να είναι πατέρας της. Δεν μπορούσαν πλέον να φέρουν αντιρρήσεις, μπορεί να είχε γίνει ήδη το κακό, η κόρη τους να μην ήταν πια παρθένα, δε θα την ήθελε κανείς. Αποδέχτηκαν την απόφασή της δίχως να το ψάξουν περισσότερο. Εκείνη φαινόταν ευχαριστημένη και ο γαμπρός τους ήταν εξαιρετικά γενναιόδωρος. Ο γάμος έγινε μέσα σε μια εβδομάδα και ο Μπραμ, αφού άφησε ένα χρηματικό ποσό στην οικογένεια ικανό να περάσουν άνετα έναν χρόνο δίχως να εργαστούν, πήρε τη νεαρή γυναίκα του και έφυγαν για την Αφρική.

Όταν παντρεύτηκε η Λόις, ο ίδιος κι ο αδελφός του ήταν ακόμη στην εφηβεία και ο γαμπρός τους τους υποσχέθηκε πως μόλις ενηλικιώνονταν θα τους καλούσε να πάνε να εργαστούν και να ζήσουν κοντά του. Ακόμη κι όταν πέθαναν οι γονείς τους

–πλέον δεν υπήρχε λόγος να παραμείνουν στο Κόρταουν–, μάταια περίμεναν την πρόσκληση του Μπραμ, όπως τους είχε υποσχεθεί, ενώ και η αδελφή τους δεν πάτησε το πόδι της πίσω στην Ιρλανδία ούτε για την κηδεία. Κι ενώ τον πρώτο χρόνο επικοινωνούσε τακτικά μαζί τους λέγοντας πόσο ευτυχισμένη ήταν στη νέα της πατρίδα, σταδιακά έκοψε κάθε επαφή και κατάλαβαν πως δεν είχαν τίποτε να περιμένουν από εκείνη, προφανώς είχε γίνει μεγαλοκυρά και τους είχε ξεχάσει. Δεν ήξεραν καν αν ζούσε ή είχε πεθάνει ή αν είχε αλλάξει τόπο διαμονής, όσα γράμματα κι αν της έστειλαν, δεν πήραν απάντηση.

Ο έρωτας και για τις δυο πλευρές ήταν απρόσμενος και κεραυνοβόλος. Η Μέρεντιθ, εκείνο το Σαββατόβραδο, συνοδευόταν από τους γονείς της, ο μνηστήρας της μαζί με τον πατέρα του βρίσκονταν στο Λονδίνο για μια αγοραπωλησία πολυτελούς κατοικίας στην περιοχή του Μείφερ και εκείνη μαζί με τις φίλες της τριγύριζαν χαζεύοντας τον κόσμο και δοκιμάζοντας τα εδέσματα που πρόσφεραν οι γυναίκες της περιοχής, που διαγωνίζονταν η μία την άλλη σε μαγειρικές ικανότητες. Μέχρι που το βλέμμα της έπεσε πάνω στον ψηλό, μελαχρινό, γεροδεμένο νέο που από απέναντι την κοιτούσε επίμονα. Εκείνος είχε εντοπίσει από ώρα το νεαρό κορίτσι με το μπλε βελούδινο φόρεμα και το ασορτί καπέλο, που κάλυπτε τις πλούσιες, στο χρώμα της σκουριάς, μπούκλες των μαλλιών της, να συνομιλεί ζωηρά με τις φίλες της. Μαγνητισμένος από την παρουσία της την ακολουθούσε διακριτικά. Η Μέρεντιθ, αντί να κατεβάσει τα μάτια, όπως άρμοζε, τον κοίταξε κι εκείνη. Την ίδια στιγμή ξεκίνησε η μουσική που σήμανε την έναρξη του χορού κι εκείνος, δίχως να διστάσει, την πλησίασε αμέσως και της ζήτησε να χορέψουν. Το κορίτσι μούδιασε, ήταν μνηστευμένη, όμως πέρα από αυτό, της

ήταν παντελώς άγνωστος, δεν ήταν καν από τα μέρη τους, το κατάλαβε από την προφορά του. Αντί να αρνηθεί, όπως θα έκανε μια καθωσπρέπει κοπέλα του κοινωνικού της κύκλου, άπλωσε το χέρι της και τον ακολούθησε ανάμεσα στα ζευγάρια που ήδη χόρευαν, δίχως να μπορεί να σταματήσει τα πόδια της που ακολουθούσαν τα δικά του.

Με το που τελείωσε ο χορός, έντρομη αντιλήφθηκε πως έτσι και την έβλεπαν οι γονείς της ή το μάθαινε ο μνηστήρας της, θα τους ντροπίαζε. Κάνοντας μια ελαφριά υπόκλιση στον νέο, απομακρύνθηκε τρέχοντας, δίχως να του πει λέξη. Ήταν ένας και μοναδικός χορός, όμως αρκετός για να ξεσηκώσει θύελλα στην άμυαλη καρδιά της. Όμως ο πεισματάρης Ιρλανδός δεν τα παράτησε και την ακολούθησε. Εκείνη πλησίασε ένα ώριμο ζευγάρι που μαζί με ένα κοριτσάκι συνομιλούσαν με κάποιο ζευγάρι. Ο Σον εξεπλάγη όταν αναγνώρισε στο πρόσωπο του άνδρα τον Ρόμπυ ΜακΓκρέγκορ, τον επιστάτη των ορυχείων όπου εργαζόταν. Κοντοστάθηκε και τους παρατήρησε. Από την οικειότητα μεταξύ τους κατάλαβε πως ήταν οι γονείς της, γι' αυτό παρέμεινε σε απόσταση, όμως δεν την έχασε από τα μάτια του. Παρέμειναν εκεί λίγη ώρα χαιρετώντας γνωστούς και μετά, όταν κατάλαβε πως έφευγαν από τη γιορτή, τους ακολούθησε διακριτικά.

Βάδισε ξοπίσω από την τετραμελή παρέα γύρω στα δεκαπέντε λεπτά και τους είδε να μπαίνουν σε μια μεγάλη διώροφη μονοκατοικία. Βεβαιώθηκε πως ήταν οικογένεια. Το Μπλάνταϊρ δεν είχε πολλά τέτοια σπίτια και εκεί κατάλαβε πως δεν είχε να κάνει με μια απλή κοπέλα, όπως αρχικά πίστεψε, αλλά με κάποια με μεγάλη περιουσία. Ως τότε η ζωή και η οικονομική κατάσταση του επιστάτη του δεν τον είχαν απασχολήσει, όμως τώρα συνειδητοποίησε πως ήταν πλούσιος. Και πώς ήταν δυνατόν να μην είναι όταν εκείνος είχε το κουμάντο στα ορυχεία όταν ο ΜακΓκιλ απουσίαζε, κάτι που έκανε συχνά, διότι ταξίδευε. Το

αφεντικό είχε τρεις γιους, οι δύο μικρότεροι πήγαιναν ακόμη σχολείο και ο μεγαλύτερος, ένας ηλίθιος, καλοντυμένος, ευτραφής και αδιάφορος για τα ορυχεία, ακολουθούσε τον πατέρα του καταπόδας. Ζήτημα αν τον είχε δει δύο φορές όλους αυτούς τους μήνες που εργαζόταν στη δούλεψή τους. Σκέφτηκε πως είχε ενδιαφερθεί για το λάθος κορίτσι και το καλύτερο θα ήταν να την ξεχάσει. Η παρουσία της ήταν το τελευταίο που τον ενδιέφερε, εκείνος ήθελε μόνο το κορίτσι. Έμεινε λίγο ακόμη από έξω προσπαθώντας ναμαντέψει ποιο είναι το παραθύρι της κάμαράς της, να δει έστω τη σκιά της και μετά, απογοητευμένος, επέστρεψε στο δικό του μίζερο δωμάτιο, που μύριζε ιδρώτα και ανάσες μόχθου.

Μάτι δεν έκλεισε όλη τη νύχτα, η μορφή της νεαρής κοπέλας με τα ελαφίσια γκριζα μάτια και τα χάλκινα μαλλιά τον στοιχειωνε. Το ίδιο επαναλήφθηκε και την επομένη και τη μεθεπομένη, με εκείνον να τριγυρίζει τα βράδια έξω από το πατρικό της, δίχως όμως να τη δει ούτε μια φορά να βγαίνει ή έστω τη σκιά της πίσω από τις κουρτίνες. Μόνο μια γυναίκα είχε δει να απλώνει ρούχα στην αυλή, μάλλον ήταν η υπηρέτρια. Έπρεπε να την ξαναδεί. Έπρεπε ναμαντέψει πού θα μπορούσε να συχνάξει. Και μετά θυμήθηκε αυτό που είχε ακούσει σε μια συζήτηση εργατών. Πως ο Ίθαν ΜακΓκιλ, όταν βρισκόταν στο Μπλάνταϊρ, πήγαινε κάθε Κυριακή με την οικογένειά του για εκκλησιασμό. Σίγουρα το ίδιο θα έκανε και ο επιστάτης του με την οικογένειά του. Η εκκλησία ήταν μία και εκεί πήγαιναν όλοι γνωρίζοντας πως ήταν τόπος συνάντησης, ειδικά των προυχόντων της πόλης, που έπρεπε να δίνουν το «παρών» μαζί με τις οικογένειές τους για να τους βλέπει και να τους θαυμάζει ο κόσμος ως θρησκευόμενους. Ο ίδιος είχε να πατήσει σε ναό από τότε που παντρεύτηκε η Λόις στο Κόρταουν. Όχι πως δεν τα είχε καλά με τον Θεό, αλλά δεν περίσσευε χρόνος για επισκέψεις στην εκκλησία όταν έπρεπε να φροντίζει να υπάρχει καθημερινά φα-

γητό στο τραπέζι. Εκείνος περίμενε την Κυριακή για να κοιμηθεί μια ώρα παραπάνω και να ξεκουραστεί κι όχι να τρέχει να εκκλησιαστεί.

Η Μέρεντιθ, σαν τον είδε μετά τη Θεία Λειτουργία έξω στο προαύλιο, τα έχασε. Είχε περάσει ακόμη ένα ταραγμένο βράδυ, με τη μορφή του να κυριαρχεί στα όνειρά της και είχε ξυπνήσει με κακή διάθεση, νιώθοντας τη βέρα στο αριστερό της χέρι, κάτω από τα λευκά γάντια της που φορούσε σε κάθε κοινωνική έξοδο, να τη στενεύει αφόρητα. Δεν είχε καμία διάθεση να συνοδεύσει τους γονείς της, όμως ο πατέρας της ακόμη και με πυρετό θα τη σήκωνε από το κρεβάτι. Ο κυριακάτικος εκκλησιασμός, ακόμη και με χιόνι στο ένα μέτρο, ήταν υποχρεωτικός, προσέδιδε κύρος σε μια οικογένεια που ήθελε να τη σέβονται. Ξαφνικά όλη η κούραση έφυγε και ένιωσε τη διάθεσή της να καλυτερεύει. Ο νέος την κοίταξε από μακριά, ήταν ολοφάνερο πως είχε έρθει για εκείνη. Αν και ταραγμένη, πλησίασε τους γονείς της αποφασισμένη να κάνει αυτό που μέχρι χθες δε θα τολμούσε ούτε να σκεφτεί.

«Πατέρα, θα μπορούσα να πάω έναν περίπατο με τις φίλες μου μέχρι την πλατεία, να αγοράσουμε καραμελωμένα ξινόμηλα από το μαγαζί του κυρίου Γκίλαμ;» ρώτησε με μάγουλα κατακόκκινα από έξαψη αλλά και ντροπή.

«Καραμελωμένα ξινόμηλα; Τι είναι πάλι αυτό;»

«Πάλι κάτι νέο θα σκαρφίστηκε ο κύριος Γκίλαμ και φαίνεται ενδιαφέρον», είπε η μητέρα της. «Μας έχει ξετρελάνει με τις γλυκές γεύσεις του... Ναι, παιδί μου, να πας και να φέρεις και σε μένα και στην αδελφή σου».

Η Μέρεντιθ χαμογέλασε, είχε πατήσει το κουμπί που ενεργοποιούσε την αδυναμία της μητέρας της, Γκλάντις, και της δεκάχρονης αδελφής της, Λούσι, για οτιδήποτε περιείχε ζάχαρη. Αυτές οι δύο ήταν ικανές να φάνε από μόνες τους και ολόκληρο κατάστημα με γλυκά. Ήταν ο λόγος που η Γκλάντις, ενώ ήταν

όμορφη γυναίκα, μόλις στα τριάντα επτά της, το υπερβολικό βάρος της την έκανε να μοιάζει με πενηντάρα. Το γνώριζε κι όλο έλεγε πως θα σταματήσει να τρώει γλυκά, Δευτέρα ξεκινούσε την αποχή και Τρίτη βράδυ εξαφάνιζε ότι υπήρχε στην κουζίνα.

«Καλά, να πας και να μην αργήσεις», είπε ο πατέρας της και, βγάζοντας από την τσέπη του σακακιού του ένα δερμάτινο πουγκί, της έδωσε ένα κέσμα.

«Ευχαριστώ, πατέρα, δε θα αργήσω», του απάντησε περιχαρή και έτρεξε να ανταμώσει τις φίλες της. Ο Σον ακολούθησε την κοριτσοπαρέα και όταν έφτασαν στο κατάστημα γλυκών, ενώ τα άλλα κορίτσια μπήκαν μέσα, εκείνη έμεινε από έξω, κάνοντας τάχα πως έδενε τα δεμένα κορδόνια των παπουτσιών της. Αρπάζοντας την ευκαιρία την πλησίασε.

«Καλημέρα...»

Η Μέρεντιθ ύψωσε το κεφάλι και τα έχασε για τα καλά καθώς είδε τα πράσινα μάτια του να καρφώνονται στα δικά της. Ποτέ άλλοτε δεν είχε αντικρίσει τόσο όμορφο πράσινο χρώμα ματιών, όμοιο με το σμαράγδι που της είχε φορέσει στον λαιμό η πεθερά της τη μέρα του αρραβώνα της, ένα οικογενειακό κειμήλιο.

«Είμαι ο Σον Ο'Κόνελ, χορέψαμε μαζί το περασμένο Σάββατο στην τοπική γιορτή, με θυμάσαι;»

Εκείνη βουβάθηκε. Πώς ήταν δυνατόν να τον είχε ξεχάσει, όταν από εκείνο το βράδυ η μορφή του την επισκεπτόταν κάθε μέρα; Προσέξε πως τα ματόκλαδά του ήταν κατάμαυρα και πυκνά, όμοια με τα καλοσχηματισμένα τόξα των φρυδιών του και με τα κατάμαυρα, πλούσια μαλλιά του, που έπεφταν άτακτα στο μέτωπο και το πρόσωπο.

«Θα ήθελες να πάμε έναν περίπατο;» συνέχισε εκείνος δίχως να έχει αντιληφθεί την αναστάτωση που της προκαλούσε η παρουσία του. Η συμπεριφορά της ήταν ψυχή.

Για δεύτερη φορά δεν μπόρεσε να αρνηθεί αυτό που της

Ν Μέρεντιθ Ο'Ντόνοβαν, μια νεαρή Ιρλανδέζα, ζει με τον εξάχρονο γιο της Ίαν στο Κόρταουν, μια μικρή πόλη της Ιρλανδίας. Ο πατέρας του τους εγκατέλειψε αμέσως μόλις το παιδί διαγνώστηκε με διαταραχή ελλειμματικής προσοχής. Ο μικρός δημιουργεί συνεχώς προβλήματα με τη συμπεριφορά του που κάποιες φορές φτάνει τη μητέρα του στα όρια της. Όσπου μια μέρα αρχίζει να αντιδρά σχεδόν παρανοϊκά. Ζωγραφίζει με μανία περίεργες εικόνες, επαναλαμβάνει άγνωστες λέξεις και αναφέρει μέρη και ονόματα που η ίδια δε γνωρίζει, ζητώντας να τον πάει στη μητέρα του. Η μόνη που φαίνεται να παίρνει στα σοβαρά τα λόγια του είναι η αδελφή της, Σίρλεϊ, που είναι δασκάλα. Όλα όσα αναφέρει ο ανιψιός της, δείχνουν να έχουν σχέση με το ελληνικό νησί Κρήτη. Πώς είναι όμως δυνατόν ένα εξάχρονο παιδί, που δεν ξέρει ακόμη να διαβάζει, να γνωρίζει τόσες λεπτομέρειες για μέρη και ονόματα αυτού του ελληνικού νησιού; Η συμπεριφορά του μικρού είναι τόσο αλλόκοτη που δημιουργεί τεράστια ερωτηματικά: τέτοια που οι δύο γυναίκες αποφασίζουν να επισκεφτούν το νησί. Με μοναδικά στοιχεία έρευνας τις ζωγραφιές του, λέξεις και ονόματα, οδηγούνται σε ένα χωριό του Λασιθίου, την Ανατολή, όπου μισό αιώνα πριν συνέβη ένα τραγικό γεγονός, με μία περίεργη εξαφάνιση που ρήμαξε οικογένειες και στιγμάτισε το χωριό. Και ο Ίαν φαίνεται να έχει σχέση με το γεγονός αυτό...

**Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΠΟΥ ΕΧΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ
ΑΠΟ ΑΔΙΚΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ 13η ΠΥΛΗ. ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΣΗΣ.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 28268